

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 591/2024-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditsa a Rastislava Kařšáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou ULC Čarnogurský s.r.o., Tvarořkova 5, Bratislava, proti „postupom súdov v konaní vedenom pod sp. zn. B1-21C/14/2006 a v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/471/2012, 6Co/472/2012“ takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom „súdov v konaní vedenom pod sp. zn. B1-21C/14/2006 a v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/471/2012, 6Co/472/2012“. Zároveň žiada, aby ústavný súd prikázal „porušovateľom práva v konaní vedenom pod sp. zn. B1-21C/14/2006 a v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/471/2012, 6Co/472/2012“ konať bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 40 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré sú „porušovateľia práva povinní zaplatiť (nahradiť) sťažovateľovi“.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že právny predchodca žalobcu (AB správcovská, a. s.) podal 28. októbra 2005 proti sťažovateľovi na pôvodne Okresnom súde Bratislava I návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie sumy 166 443,30 Sk (5 524,94 eur). Okresný súd vydal 21. decembra 2005 platobný rozkaz, proti ktorému podal sťažovateľ odpor.

3. Na podklade čiastočného späťvzatia žaloby právnym predchodcom sťažovateľa okresný súd uznesením zo 6. augusta 2007 konanie v časti o zaplatenie 32 764,43 Sk (1 087,58 eur) zastavil a pripustil zmenu žalobcu na ETP Management budov, s. r. o. V priebehu konania došlo opakovane k čiastočným späťvzatiám žaloby žalobcom, v dôsledku čoho okresný súd opakovane pristúpil k čiastočnému zastaveniu konania.

4. Vo veci prvýkrát rozhodol okresný súd rozsudkom z 15. júna 2012 tak, že uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 414,09 eur s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne z tejto sumy od 31. januára 2007 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Sťažovateľ sa proti rozsudku v časti, v ktorej bolo žalobe vyhovené, odvolal.

5. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 17. júna 2013 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu a aj okresného súdu uznesením z 26. februára 2020 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Mestský súd Bratislava IV, na ktorý od júna 2023 prešiel výkon súdnictva z okresného súdu, vo veci sťažovateľa rozhodol v poradí druhým rozsudkom z 19. apríla 2024 tak, že sťažovateľa zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 2 414,09 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 2 414,09 eur od 31. januára 2007 do 19. júna 2013 a s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 2 414,09 eur od 31. júla 2020 do zaplatenia, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Obe sporové strany podali proti rozsudku odvolanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ podanie ústavnej sťažnosti odôvodňuje tým, že spor trvá takmer 20 rokov. Za neprimeranú dĺžku konania sú podľa sťažovateľa zodpovední porušovatelia. Neprimeranosť doby je umocnená ťažiskom sporu, keďže ide o spotrebiteľský spor.

9. Konanie nepovažuje sťažovateľ po právnej, ako ani skutkovej stránke za náročné, ale možno ho zaradiť do štandardnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov. Sťažovateľ žiadnym spôsobom neprispel k vzniku prieťahov, rešpektoval zákonom ustanovené lehoty a poskytoval maximálnu súčinnosť. Podľa sťažovateľa *„súdy svojou nečinnosťou a neefektívnym postupom v prima facie simplexnej právnej veci bez participácie sťažovateľa na vzniknutej situácii zapríčinili zbytočné prieťahy v konaní.“*

10. Sťažovateľ sa domáha aj priznania finančného zadostučinenia, a to z dôvodu, že nesplnením procesných podmienok ustanovených zákonom je zamedzené právo domôcť sa právoplatného rozhodnutia v konaní a existujúcimi prieťahmi na strane súdov je udržiavaný stav právnej neistoty sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej

republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatný najmä § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami vyplývajúcimi z § 133 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 644/2014, II. ÚS 660/2016).

13. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľ v petite predloženého návrhu koncipovaného kvalifikovaným zástupcom nekonkretizoval, proti komu sťažnosť smeruje. Sťažovateľ za porušovateľov svojich práv označil mestský súd a krajský súd, avšak len v záhlaví návrhu, nie aj v jeho petite. V petite sťažnosti označil namietané konania, v ktorých malo dôjsť k porušeniu jeho práv len uvedením spisových značiek, a to „*B1-21C/14/2006*“ a „*6Co/471/2012, 6Co/472/2012*“. V obsahu ústavnej sťažnosti (bod 14 sťažnosti) sťažovateľ zmieňuje, že pod spisovou značkou „*21C/14/2006*“ bol pôvodne okresným súdom vydaný prvý rozsudok vo veci, avšak v bode 6 sťažnosti uvádza, že návrh na vydanie platobného rozkazu bol vedený pod „*sp. zn. 40Cb/81/2020*“ a v bode 21 sťažnosti v poradí druhý rozsudok vydaný už mestským súdom označuje spisovou značkou „*35Cb/13/2015*“. Vo vzťahu k spisovým značkám „*6Co/471/2012, 6Co/472/2012*“ uvádza len v bode 1, že „*aktuálne je spis vedený na Krajskom súde v Bratislave pod sp zn. 6Co 471/2012, 6Co 472/2012*“.

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť v časti jej petitu pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor na dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv (pri zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom) v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

15. Z judikatúry ústavného súdu však zároveň vyplýva aj to, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia

sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016).

16. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len so zreteľom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého orgánu verejnej moci nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Pre posúdenie prípadných prietahov v konaní orgánu verejnej moci sa preto o to viac vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti a chronologický opis (aspoň čiastočný) skutkového stavu, ktorý by ústavnému súdu už po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti umožnil vytvoriť si základnú predstavu o spôsobe vedenia napádaného konania (napr. I. ÚS 550/2022).

17. V ústavnej sťažnosti úplne absentuje sťažnostná argumentácia, ktorá by ústavnému súdu umožnila reálne posúdenie rozporovaného postupu vo veci konajúcich súdov na označené práva sťažovateľa. Sťažovateľ sa obmedzuje na tvrdenia o celkovej dĺžke sporu (takmer 20 rokov), avšak prípadné obdobia nečinnosti jednotlivých orgánov verejnej moci v konaniach nijako nekonkretizoval. Uvedené sa premietlo aj do požiadavky priznania finančného zadosťučinenia vo výške 40 000 eur, pričom sťažovateľ túto sumu nerozdelil vo vzťahu ku konkrétnemu subjektu, ktorý mal porušiť ním označené práva. Povinnosťou ani úlohou ústavného súdu nie je vyhľadávať chýbajúce skutočnosti.

18. Ústavný súd v prípade sťažovateľa nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože zistený rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z ústavnej sťažnosti sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 280/2020). Ústavný súd zároveň prízvukuje, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátskou kanceláriou, v ktorej mene vystupuje aj ako jej konateľ a advokát; sťažnosť je ním podpísaná) a prípadná výzva na odstránenie nedostatku spočívajúceho v absencii náležitého odôvodnenia ústavnej sťažnosti by *de facto* znamenala suplovanie úkonov právnej služby, čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (napr. I. ÚS 272/2023).

19. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (sám je advokátom), nevyžýval na odstránenie jej nedostatkov (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 233/2021, II. ÚS 270/2021).

20. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

21. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu